

Πολιτική κινητικότητα με θέα

ΣΤΟ «ΟΡΙΤΖΙΝΑΛ» κούρεμα – όχι στο κούρεμα των ομολόγων – κάποιος πρέπει να σκουπίσει τις τρίχες από το πάτωμα. Αντίστοιχα, έχει κανείς την εντύπωση ότι παράλληλα με την αναδιάρθρωση χρέους, έχουμε αναδιάρθρωση του πολιτικού μας σκηνικού. Αλλωστε, το «κούρεμα» των κομμάτων έχει ξεκινήσει εδώ και πολλούς μήνες.

ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ αυτό εγγράφεται μια εκδήλωση που θα γίνει σήμερα το απόγευμα στο εστιατόριο στην ταράτσα του Μουσείου Μπενάκη. Εκεί που δίνουν ραντεβού οι καλές κυρίες του Κολωνακίου γιατί έχει ωραία θέα. Τέλος πάντων. Στον χώρο αυτό θα βρεθούν σήμερα ο Γιώργος Φλωρίδης και διάφοροι επώνυμοι ή και όχι επώνυμοι πολίτες. Ο πρώην υπουργός του ΠΑΣΟΚ παραιτήθηκε από την έδρα του πέρυσι τον Ιούνιο. Ήταν μια έντιμη και καθαρή πολιτική πράξη, σε αντίθεση με διαφόρους που παραιτούνται αλλά παραμένουν στη Βουλή, χωρίς να τους απασχολεί αν έτσι παραχαράσσουν τη λαϊκή εντολή.

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ στο Μπενάκη συμπύπτει με το ξεκίνημα μιας νέας πρωτοβουλίας πολιτών που θέλει να συμβάλει στο δημιουργικό ξεπέρασμα της κρίσης που μας ταλανίζει. Με τους περισσότερους ο Φλωρίδης έχει ξεκινήσει μια κουβέντα ήδη από το καλοκαίρι. Ανάμεσά τους ο οικονομολόγος Γιάννης Στουρνάρας, ο συγγραφέας Απόστολος Δοξιάδης, η εκδότρια Κατερίνα Καρύδη, ο πανεπιστημιακός Ανδρέας Πανταζόπουλος – αλλά και αγρότες όπως ο Θανάσης Βακάλης και

Αν είχατε ξεχάσει την ύπαρξή του, σας δικαιολογώ. Εκλεγμένος ευρωβουλευτής του ΠΑΣΟΚ μετά βαΐων και κλάδων τον Ιούνιο του 2009, ο Κρίτων Αρσένης μάς θυμίζει την αβάσταχτη ελαφρότητα μιας άλλης εποχής. Τότε που το κόμμα του Γιώργου Παπανδρέου περπατούσε στα σύννεφα καθ' οδόν προς την εξουσία. Ο δρόμος προς το Μνημόνιο ήταν στρωμένος όχι τόσο με καλές προθέσεις όσο με επιπόλαιες αντιλήψεις για

τα πράγματα. Ο δρόμος του Κρίτωνα πέρασε πρόσφατα από το Παρίσι όπου συνάντησε μια κυρία από το παρελθόν, την Ντανιέλ Μπεράν, για να συζητήσουν πώς θα αντικατασταθεί το ΑΕΠ με άλλους δείκτες ανάπτυξης που λαμβάνουν υπόψη το περιβάλλον, ενόψει της διάσκεψης για τη βιώσιμη ανάπτυξη στο Ρίο της Βραζιλίας. Και ο Κρίτων χτενίζεται... ενώ η Ευρώπη – κι εμείς μαζί – έχει πάρει την κατηφόρα

ο Πανουργιάς Πανουργιάς, η παραγωγός ραδιοφώνου **Μαργαρίτα Μυτιληναίου**, ο **Γιώργος Μομφερράτος** και αρκετοί άλλοι. **ΜΕ ΑΠΛΑ** λόγια, η πολιτική κινητικότητα επιβεβαιώνεται και, κυρίως, επιταχύνεται.

Θα 'χουμε φασαρίες

ΘΑ ΕΧΟΥΜΕ νέα κλωτσοπατινάδα κυβέρνησης και αντιπολίτευσης στη Βουλή, έτσι όπως

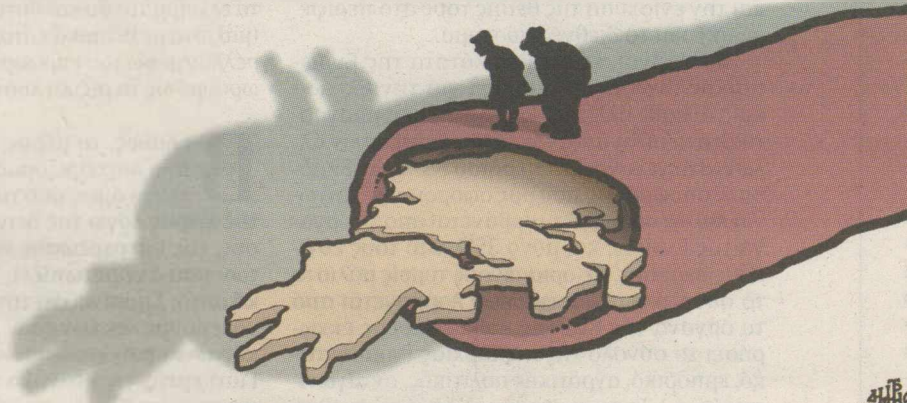
πάμε. Το λέω γιατί ο πρόεδρος του ΛΑΟΣ **Γιώργος Καρατζαφέρης** κατέθεσε χθες, όπως δικαιούται κατά τον Κανονισμό της Βουλής, αίτημα διεξαγωγής προημερησίας διάταξης συζήτηση σε επίπεδο πολιτικών αρχηγών. Το θέμα; Δεν είναι δύσκολο να το υποθέσετε. Είναι το «δημοκρατικό έλλειμμα που προκαλεί η παραχώρηση εθνικής κυριαρχίας» ως συνέπεια της θέσης μιας χώρας,

όπως η Ελλάδα, κάτω από ευρωπαϊκή επιτροπεία. Οι απόψεις της **Ανγκελα Μέρκελ** για το ζήτημα αυτό είναι γνωστές και εκπεφρασμένες. Χθες, είχαμε διά στόματος **Αμαντέο Αλφατάζ** – εκπροσώπου του **Ολι Ρεν** – την απάντηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής πως κάτι τέτοιο δεν προβλέπεται θεσμικά ή νομικά. Φοβάμαι ότι η κουβέντα στην ελληνική Βουλή δεν θα γίνει σε ανάλογο επίπεδο.

Επείγουσα ανάγκη κατεύνασμού

ΜΕΤΑ την τρικυμία η γαλήνη. Ή, τέλος πάντων, μια προσπάθεια να πέσουν οι τόνοι. Αυτή είναι η φιλοσοφία των νηωμένων κοινοβουλευτικών επιτελείων Βουλής και Μαξίμου. Κι αυτό γιατί η Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ παραμένει τραυματισμένη από τη διαδικασία ψήφισής του πολυνομοσχεδίου Βενιζέλου. Πρέπει, κατά την άποψή τους, να της δοθεί χρόνος να επουλώσει τις πληγές της. Εξ ου και η σύσταση είναι να καθυστερήσουν να πάνε για ψήφιση – και σίγουρα να μην εισαχθούν αυτή την εβδομάδα – νομοσχέδια που ενδέχεται να ερεθίσουν τους βουλευτές. Ως τέτοια αναφέρονται τα ταξί και η ΕΡΤ. Ιδίως σε μια φάση που διάφορες ομάδες βουλευτών του ΠΑΣΟΚ μαζεύουν υπογραφές για διάφορα κείμενα και διάφορα θέματα. Δεν υπάρχει λόγος, εξηγείται, να αποκρυσταλλωθεί η αντίδραση σε ένα νομοσχέδιο. Κάπως έτσι η Βουλή θα ασχοληθεί τις επόμενες ημέρες με την ελληνόφωνη εκπαίδευση στο εξωτερικό.

– ΚΑΙ ΑΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥΝΕΛ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΜΑΝΙΚΙ;...
– ΤΙ ΜΑΝΙΚΙ;...
– ΚΑΝΟΝΙΚΟ!.. ΚΑΙ ΜΟΛΙΣ ΒΓΟΥΜΕ ΝΑ ΑΡΧΙΣΟΥΜΕ ΤΗ ΖΗΤΙΑΝΙΑ!..

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Ενέχυρο ντομάτες

ΝΑ ΠΟΥ ΦΘΑΣΑΜΕ. Είναι γνωστό το πρόβλημα που αντιμετωπίζουν πολλές – και ιδίως οι εξαγωγικές – ελληνικές επιχειρήσεις, καθώς δεν γίνονται δεκτές στο εξωτερικό οι εγγυητικές επιστολές ελληνικών τραπεζών. Προκειμένου να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα ενεργοποιήθηκε η ελληνική κυβέρνηση. Αυτή παρέχει σε επιχειρήσεις διαφόρων κλάδων εγγύηση του ελληνικού Δημοσίου ώστε να μπορέσουν να πάρουν δάνεια.

ΜΕ ΑΠΟΦΑΣΗ του αναπληρωτή υπουργού Οικονομικών **Φίλιππου Σαχινίδη** που έπεσε στα χέρια μου, η ρύθμιση αυτή εφαρμόζεται σε επιχειρήσεις επεξεργασίας βιομηχανικής τομάτας και παραγωγής προϊόντων ντοματοπολτού. Το Δημόσιο μπορεί να θέλει να βοηθήσει, αλλά δεν χαρίζεται κιόλας. Η εγγύηση πρέπει να εξασφαλιστεί. Πώς; Με ενέχυρο. Σε τι; Στις ντομάτες.

ΔΕΝ ΚΑΝΩ πλάκα. Αντιγράφων: «Θα γίνει σύσταση ενέχυρου σε ισόποση αξίας ποσότητα προϊόντων τομάτας, η οποία είναι και θα διατηρείται σε άριστη κατάσταση καθ' όλη τη διάρκεια της παρεχόμενης εγγύησης». Εναλλακτικά το Δημόσιο μπορεί να γράψει υποθήκη σε ακίνητα των ντοματοπαραγωγών για τα 2/5 του ποσού και να συστήσει ενέχυρο στις ντομάτες για τα υπόλοιπα 3/5. Έτσι εξισορροπείται το ρίσκο να ξινίσει ο πολτός...

ο μικρο-πολιτικός

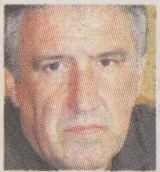
mikropolitikos@dolnet.gr

ΠΡΟΕΚΤΑΣΕΙΣ

Αλλαγή

Το ερώτημα της ημέρας; Πόσο βαθύ κούρεμα και πόσο θα κοστίσει; Γιατί ας μην υπάρχουν αυταπάτες: σήμερα δεν σε κουρεύουν δωρεάν, ούτε αν πρόκειται να καταταγείς στον στρατό. Πόσω μάλλον για να καταταγείς στον Μηχανισμό Στήριξης. Αρα, το κούρεμα θα είναι ακριβό. Εστω. Θα λύσει τουλάχιστον το πρόβλημα του χρέους; Οχι, αν η κυβέρνηση συνεχίσει να βλέπει το πρόβλημα του χρέους, αλλά όχι και τους λόγους που το δημιουργούν. Και απλώς ρίχνει την ευθύνη στις προηγούμενες κυβερνήσεις. Οι οποίες στον καιρό τους έκαναν ακριβώς το ίδιο.

Αυτή η τακτική φέρνει προσωρινές δάφνες. Αλλά στην πραγματικότητα κάνει πιο δυσεπίλυτο το πρόβλημα. Η κυβέρνηση Παπανδρέου το δοκίμασε ήδη δύο φορές εντός του έτους. Μία στις 25 Μαρτίου, όταν πανηγύριζε για την απόφαση της Συνόδου Κορυφής σαν να είχε επιστρέψει από την Αργοναυτική Εκστρατεία με το χρυσόμαλλο δέρα.

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Η δεύτερη με την απόφαση της 21ης Ιουλίου όταν στην επόμενη συνεδρίαση του Υπουργικού Συμβουλίου υποδέχθηκαν τον Πρωθυπουργό με χειροκροτήματα. Μέχρι να αποδειχθεί πως ούτε σαφής απόφαση που να δικαιολογεί ενθουσιασμό υπήρχε ούτε... σχέδιο Μάρσαλ! Θα υπάρχουν πανηγυρισμοί και για την αυριανή απόφαση; Θα δούμε. Πάντως αν όπως λέει ο αντιπρόεδρος Βενιζέλος η δεύτερη πλάνη «έσται χειρών της πρώτης», μπορούμε να φανταστούμε τι συμβαίνει με την τρίτη.

Αν η κυβέρνηση εμφανίσει μια απόφαση - που διαμορφώνεται εν πολλοίς ερήμην της - ως επιτυχία με την οποία εξασφαλίζεται η οριστική διευθέτηση του χρέους, θα ακουστεί σαν θριαμβολογία επί των ερειπίων.

Όποια κι αν είναι η απόφαση, θα έχει μια αναπόφευκτη συνέπεια: οι πάντες θα πρέπει να πάρουν τη ζωή τους από την αρχή. Και εφ' όλης της ύλης. Ολοι πρέπει να εγκαταλείψουν τον τρόπο που σκέφτονται, που εργάζονται, που ψυχαγωγούνται, που παράγουν, που αγοράζουν, που πουλάνε που ψηφίζουν και πολιτεύονται. Ολοι και σε όλα. Για να είναι - αν είναι - εφαρμόσιμη η ρύθμιση του χρέους που θα προκριθεί, η Ελλάδα πρέπει να αλλάξει. Με την έννοια έλεγε τον 18ο αιώνα ο γερμανός φυσικός Γκέοργκ Λάιχτενμπεργκ: «Δεν μπορώ να πω ότι τα πράγματα θα γίνουν καλύτερα αν αλλάξουν. Το μόνο που μπορώ να πω είναι ότι για να γίνουν καλύτερα τα πράγματα, πρέπει να αλλάξουν».

Ο ΠΝΙΓΜΕΝΟΣ
ΠΙΑΝΕΤΑΙ ΑΠΟ
ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΟΥ!
ΤΙ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΩΡΑ
ΑΝΓΚΕΛΑ;

ΚΟΥΡΕΜΑ
ΝΙΚΟΛΑ΄!

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΡΙΤΗ ΑΠΟΨΗ

Περί εθνικής κυριαρχίας

Η συνοχή της Ευρωπαϊκής Ένωσης και οι εθνικιστικές παραπλανητικές κορόνες

Πολύς λόγος γίνεται τελευταία για «τον κίνδυνο εκχώρησης εθνικής κυριαρχίας στις Βρυξέλλες, στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στην τρίκα». Σύμφωνα, πρέπει οπωσδήποτε να προστατεύσουμε την εθνική μας κυριαρχία, αλλά από πού και πώς κινδυνεύει; Πάντως, δεν κινδυνεύει από την τρίκα και πολύ περισσότερο δεν κινδυνεύει από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Η Ευρωπαϊκή Ένωση συνιστά ένα σύστημα «διαμοιρασμού κυριαρχίας». Οι χώρες που συμμετέχουν σε αυτή έχουν εκχωρήσει (με την Πράξη Προσχώρησης) σημαντικά τμήματα κυριαρχίας προκειμένου να δημιουργήσουν θεσμούς, όργανα και πολιτικές, τελικά ένα νέο πολιτικό σύστημα ικανό να

ΤΟΥ Π.Κ. ΙΩΑΚΕΜΙΔΙΑ

αντιμετώπισε σε συλλογική βάση προβλήματα, προκλήσεις, κρίσεις, απειλές που δεν μπορεί καμιά χώρα να αντιμετωπίσει από μόνη της. Με τον τρόπο αυτό, οι χώρες μέλη της Ένωσης εκχωρούν μεν κυριαρχία, αλλά ανακτούν δύναμη και εξουσία - κυρίως διαπραγματευτική εξουσία - για την επίλυση προβλημάτων και την ενίσχυση της θέσης τους στο περιφερειακό και το διεθνές σύστημα.

Αυτή είναι η πραγματικότητα της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ισχύει για την Ελλάδα και για κάθε άλλη χώρα μέλος. Και η πραγματικότητα αυτή αντανάκλαται, μεταξύ των άλλων, στο γεγονός ότι περίπου 65% των δημόσιων αποφάσεων που μας αφορούν ως κοινωνία και ως οικονομία λαμβάνεται από τα όργανα της Ένωσης και μόνο 35% από τους εθνικούς θεσμούς. Σε ορισμένους τομείς μάλιστα το σύνολο των αποφάσεων λαμβάνεται από τα όργανα της Ένωσης καθώς έχουμε εκχωρήσει το σύνολο της κυριαρχίας (νομισματικό, εμπορικό, αγροτικές πολιτικές, ανταγωνισμού κ.ά.). Έχουμε επομένως εκχώρηση εθνικής κυριαρχίας από τα εθνικά κράτη για να δημιουργήσουμε μια συλλογική «ευρωπαϊκή κυ-

ριαρχία», που συμβάλλει στη μεγιστοποίηση του εθνικού και του δημόσιου συμφέροντος. Το ελληνικό Σύνταγμα άλλωστε «νομιμοποιεί» την εκχώρηση αυτή και επιτρέπει, υπό προϋποθέσεις, περαιτέρω εκχώρηση, ανεξάρτητα από τη συγκεκριμένη γλώσσα που χρησιμοποιεί (άρθρο 28).

Αρα, είναι σαφές ότι αυτή η εθελούσια μεταφορά κυριαρχίας στην Ένωση λειτουργεί ευεργετικά για κάθε χώρα μέλος. Συμμετοχή στην Ευρωπαϊκή Ένωση χωρίς εκχώρηση κυριαρχίας δεν νοείται. Οτιδήποτε άλλο λέγεται, συνιστά εθνικιστική παραπλανητική δημαγωγία. Αλλωστε, δεν νοείται μια χώρα όπως η Ελλάδα να υποστηρίξει τη μετεξέλιξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε ομοσπονδιακού τύπου Πολιτική Ένωση και, από την άλλη, να αρνείται να εκχωρήσει κυριαρχία για τον σκοπό αυτό. Πρόκειται για κραυγιά αντίφαση. Αυτά τα δύο δεν συμβιβάζονται. Οπως δεν συμβιβάζεται η θέση ότι η διαμόρφωση της δημοσιονομικής μας πολιτικής πρέπει να παραμένει αποκλειστικά στην εθνική δικαιοδοσία, αλλά ταυτόχρονα τα χρέη και τα ελλείμματα θα καλύπτονται από την Ένωση (μάλιστα με θεσμικά κατοχυρωμένο τρόπο στο μέλλον μέσω του ευρωομολόγου, το οποίο θεωρούμε ως τη ριζική λύση του προβλήματος).

Βεβαίως, το μέρος εθνικής κυριαρχίας που διαχειριζόμαστε απειλείται. Απειλείται όμως από τη γενική εξασθένηση της χώρας λόγω της δεινής οικονομικής κρίσης, της υπερχρέωσης και άλλων προβλημάτων που αντιμετωπίζει. Τι σημαίνει πρακτικά αυτό; Σημαίνει ότι την κυριαρχία την υπονομούμε «εκ των έσω», εμείς οι Έλληνες ως κοινωνία και, κυρίως, ως πολιτικό σύστημα. Γιατί εμείς, ως πολιτικό σύστημα, επιλέξαμε να υπερχρεώσουμε τη χώρα, εμείς επιλέξαμε «να ζούμε πάνω από τις δυνάμεις μας», εμείς επιλέξαμε να συντηρούμε τα νοσούσα φαινό-

μενα της φοροδιαφυγής και της διαφθοράς, εμείς επιλέξαμε την ασύδοτη υπερκατανάλωση και μία σειρά από άλλες παθογένειες που οδήγησαν τη χώρα στη δεινή κρίση και στην πολιτική της εξασθένηση διεθνώς.

Για δεκαετίες θεωρούσαμε (ή θεωρούσαν πολλοί) ότι η κυριαρχία μας απειλείται από τους Τούρκους, τους γείτονες της ακατονώμαστης χώρας (ΠΓΔΜ), την Ευρωπαϊκή Ένωση, την παγκοσμιοποίηση και άλλα ωραία και τερπνά φαντάσματα. Τελικά αποδείχθηκε ότι η κυριαρχία μας υπονομεύτηκε «από μέσα», από τους ίδιους τους Έλληνες και τη συ-

Πατριωτισμός δεν είναι να βγάζει κάποιος άναρθρες εθνικιστικές κραυγές και κορόνες, αλλά να ενδιαφέρεται και να εργάζεται για τον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη της χώρας, ως προϋποθέσεις για την ισχυρή παρουσία της στο περιφερειακό και διεθνές σύστημα

μπεριφορά τους. Αυτό σημαίνει κάτι σημαντικό. Σημαίνει ειδικότερα ότι πατριωτισμός δεν είναι να βγάζει κάποιος άναρθρες εθνικιστικές κραυγές και κορόνες, αλλά να ενδιαφέρεται και να εργάζεται για τον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη της χώρας, ως προϋποθέσεις για την ισχυρή παρουσία της στο περιφερειακό και διεθνές σύστημα.

Συμπέρασμα: για να ανακτήσουμε οποιαδήποτε κυριαρχία μπορούμε να διαχειριστούμε, προϋπόθεση είναι η υπέρβαση της κρίσης και η ισχυροποίηση της χώρας. Οποιοσδήποτε μπορεί να βοηθήσει προς την κατεύθυνση αυτή (θα πρέπει να) είναι ευπρόσδεκτος, είτε πρόκειται από την Ευρωπαϊκή Ένωση είτε από οποιαδήποτε άλλο θεσμό...

Ο Π.Κ. Ιωακεμίδης είναι καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών και μέλος του ΔΣ του ΕΛΙΑΜΕΠ